

ADVENTAS

Šiandien pradėdame apie keturias savaites trunkantį adventą (lot. „adventus“ – atėjimas), kuris parengia mus švęsti Įsikūnijimo slėpinį – Dievo Žodžio atėjimą į šį pasaulį.

Adventas – laukimo, rimties, vilties, maldos ir susikaupimo metas prieš Šv. Kalėdas. Adventu prasideda naujieji liturginiai (bažnytiniai) metai, per kuriuos Bažnyčia peržvelgia visus Kristaus gyvenimo, veiklos ir atpirkimo slėpinius. Nuostabus ir sklidingas giliausios prasmės laikas, kuriame įprasminame savo kasdienybę Kristaus gimimo laukimu.

Nuo IV a. Bažnyčia kviečia įprasminti Kristaus gimimo laukimą gyvenant ir išgyvenant vidinio susikaupimo džiaugsmą, maldos, gerų darbų darymo laiką. Šiuo laikotarpiu esame kviečiami labiau atsigręžti į esmines vertybes, pažvelgti į savo vidinį pasaulį, atrasti turėjimo ir būties prasmę, aktyviau gyventi ir puoselėti dvasinį gyvenimą, atsigręžti į šalia esantį ir artėti link kito savo žmogiškumo tikrumu. Taip, tai geras metas ir geras laikas. Tai dovana, kurioje tiesos žvilgsnis į save yra būtinas, kad išlikčiau šalia esančiam besidovanojančios ir patarnaujančios meilės paveikslu, meilės tikrumu, meilės realumu. Tai laikas, kuriame žvelgiu į savo „aš“, įvertindamas savo buvimą bei elgesį santykių kultūros gelmėje su artimu. Tam man būtinas laikas, skiriamas savianalizei, maldai, atgailai. Juk kiekvienas turime gyvenimo paraščių, iš kurių būtina vėl sugrįžti į švarraštį. Kiekvienas žmogus, krikšto sakramentu priklausydamas Bažnyčiai, kviečiamas kažko atsisakyti, kad pajautų naujai išryškėjančio turėjimo prasmę, tai laikas atsisakyti gero vardan geriausio, laikino vardan amžino, tikro vardan vienadienio ir praeinančio, asmeniško vardan šalia esančio šypsenos. Tad tai laikas, kuriame atsisakyti kažko man būtino (pasninkauti) ir stengtis pastebėti šalia esantį žmogų, kuriam reikia pagalbos, užuojautos, gero žodžio, paramos tampa man asmeniškai būtina, kad eičiau, kad augčiau, kad būčiau.

Šis laikas – tai kvietimas permąstyti galbūt praeinančius metus, nuveiktus darbus, o gal ir nuodugnai iširti visą savo gyvenimą, susitaikyti su tuo žmogumi, kuris yra kiekvieno mūsų viduje, – galbūt slepiamas, gal pavargęs, gal kankinamas nuolatinių problemų ir nebūtinai prasmingų rūpesčių, gal be galo bailus ir pilnas kompleksų dėl to, kas visiškai nereikšminga ir per daug materialu... Tai laikas, kai susitinku ir naujai susipažįstu su pačiu savimi... dovanojamas laikas – pabandyti suprasti tikrąją Šv. Kalėdų prasmę ir iškilmingumą. Jei to dar niekada neteko daryti, patirsite netgi puikų, atradimų kupiną nuotyki.

Adventas taip pat labai puiki proga pagalvoti apie tai, jog nieko nėra pastovesnio už mūsų laikinumą čia. Ir verta bent pasistengti pažinti save, susidraugauti su savimi tokiais, kokie esame, net jei iš pradžių tai nėra malonu. Suprantama, kurti save be galo stiprius, atsiribojusius nuo savo tikrųjų jausmų, poreikių, norų ne mažiau skatina ir vartotojiška bei neigianti asmenybės netobulumą, paprastumą ir mažumą visuomenė. Tačiau šioje vietoje reikia prisiminti tą faktą, jog toji visuomenė ir esame mes patys. Vadinasi, jei bent dalis šios visumos pradėtų nuo mažo dalyko – savo vidinio grožio atradimo ir tobulinimo, neišvengiamai pakis ir esminė sudedamoji visuomenės dalis, pakis požiūris į vartojimą, į tikėjimą, į šventes, jų prasmę ir tradicijas. Pasikeis ir santykiai tarp žmonių, požiūris į vienas kitą, padidės ir artimo meilės, draugystės stiprumo, pasitikėjimo, užuojautos, atlaidumo.

Taip pat adventas galėtų būti puiki proga išmokti daugiau ir dažniau dėkoti bei mažiau ir rečiau reikalauti. Nustebsite, tačiau senieji krikščionybės mąstytojai siūlo dėkoti net ir už mus skaudinančius, įžeidžiančius, niekinančius žmones. Nes, anot jų, per tai mes turime galimybę atrasti naują kelią į gilesnį tikėjimą, į nuolankumą, į kantrumo, pakantumo tobulinimą savo širdyje, į artimo meilę, gebėjimą atleisti bei neteisti.

Kalėdų Naktį gimstantis Kristus skelbia pasauliui meilės, vilties ir tikėjimo žinią, o mes kiekvienas turime būti tos žinios nešėjai pasauliui. Advento laikas – keturios savaitės, kad galėtume aktyviai dalintis vieni su kitais meile ir supratimu. Tai įsiklausymo ir gebėjimo išgirsti laikas.

Advento esmė – malda, pasninkas, geri darbai, atgailos dvasia – neturi būti nustumta ir užmiršta. Šios rimties, susikaupimo dvasios neturi nustelbti prieššventinis anksti prasidėjęs šurmulyš. Svarbiausia ne išorė – svarbiausia tikra vidinė kalėdinė dvasia. Adventas mums duotas tam, kad galėtume dar daug ką nuveikti tobulinat save, augant dvasia, sėjant aplink save tikrumą, gėrį, meilę ir grožį, paremtus tikėjimu ir viltimi. Turime dovanojamą laiką praturtinti savo vidinį pasaulį, kad Kalėdų rytą galėtume dosniai atverti savo širdies ir vidinio pasaulio arodus Kūdikiui Kristui ir savo artimui. Vertinkim ir branginkim Laukimo laiką – Adventą.

Tikrai verta pagalvoti, ką kilnaus ir gražaus nuveikti per adventą, kad išgyventume tikrąsias Kalėdas. Šios šventės tebūna pilnos tikėjimo, ramybės, pasiaukojimo ir Dievo artumo, Dievo, tapusio žmogumi – Kūdikiu, kad kiekvienas, kuri jį tikį, turėtų tikrąjį gyvenimą. Kurkime savo gyvenimą drauge su Kristumi, kad į mūsų namus ateitų tikrosios Kalėdos.

Maldoje kiekvieną iš Jūsų lydžiu džiugaus susikaupimo Kelyje link Kalėdų Nakties stebuklo išsipildymo, kurioje Dievas tampa Žmogumi. Meilė tampa regima.

Kun. Ričardas Doveika